CURAÇAOSCHE GEGEVENS OP ECONOMISCH GEBIED

DOOR

W. R. MENKMAN

II

Achterstand in de documentatie (zie Jaargang XXVIII, bl. 335) wordt slechts langzaam ingehaald.

Thans ligt voor ons het *Verslag van de Curaçaosche Bank* over het jaar 1946, gedagtekend 25 Februari 1948. Aan dit verslag moge het volgende ontleend worden.

Natuurlijk waren ook in dit verslagjaar industrie en scheepvaart van Curaçao en Aruba de belangrijkste factoren in het economisch bestel der Nederlandsche Antillen; oudere hulpbronnen hebben hun betekenis geheel of ten deele verloren, wegens den hoogen loonstandaard in de voornaamste bedrijven.

Van de petroleumbedrijven wordt gezegd, dat zij in 1946 weder een sterke uitbreiding vertoonden, doch importcijfers van ruwe olie en exportcijfers van producten worden niet gegeven.

Op Curaçao en Aruba tezamen liepen in 1946 binnen 13.033 stoom- en motorschepen (v.j. 11.474), met een totalen inhoud van 60.390.920 B.R.T. (v.j. 49.631.035), zeilschepen 586 (v.j. 656), met een totalen inhoud van 43.244 m³ (v.j. 48.021). Het aantal hierin begrepen vracht- en passagiersschepen bedroeg voor Curaçao 1185, voor Aruba 200, te zamen dus 1385, zoodat het aandeel der tankschepen („lake tankers” en „ocean tankers”) bijna 90% bedroeg van het totale aantal stoom- en motorvaartuigen.

Na industrie en scheepvaart behoort ongetwijfeld de handel genoemd te worden, als economische factor, waarbij wederom Curaçao en Aruba de allergrootste rol spelen.

De invoer had hoofdzakelijk betrekking op Noord Amerika (V.S. en Canada), Zuid Amerika (Argentinië en Venezuela) en Europa (Engeland en Nederland). De in het verslag opgenomen

importcijfers zijn blijkbaar geselecteerd, d.w.z. dat verwaarloosd is wat regelrecht betrekking heeft op het olieraffinagebedrijf. Aan eet- en drinkwater, manufacturen, machines en toestellen en „overige artikelen” werd in 1946 ingevoerd (in het geheele gebied der Ned. Antillen?) voor een waarde van f 128.747.691.— (1945 f 123.227.709.—, 1944 f 91.412.478.—). De nog altijd voortgaande toeneming der bevolking, alsmede de algemeene prijsstijging, spiegelen zich wel zeer duidelijk in deze cijfers af.

De uitvoer was in vergelijking onbeduidend, raffinaderijproducten buiten beschouwing gelaten natuurlijk. Geëxporteerd werd in 1946 voor een waarde van f 17.185.814.— (v.j. f 8.410.273.—). De groote stijging ten opzichte van 1945 lijkt moeilijk verklaarbaar. Immers, wij vinden, als voornaamste uitvoerproducten, aloë ter waarde van f 572.778.—, fosphaat f 386.918.— en zout circa f 35.000.—. Trouwens, het uitvoercijfer van 1945 is ook al niet wel te verantwoorden, tenzij er wederuitvoer van geïmporteerde winkelwaren in begrepen is.

De stroohoedenindustrie speelde geen rol meer, de aloëcultuur op Aruba leed aan een te kort aan beschikbare werkrachten, de zoutwinning op Curaçao dito, voor de fosphaat-exploitatie moesten vreemde arbeiders aangevoerd worden, voor het visschersberoep was op de twee voornaamste eilanden weinig animo. Het is dan ook niet te verwonderen, dat het verslag over werkloosheid spreekt als over een onbekend verschijnsel. Ook de demobilisatie der Schutterij heeft de arbeidsmarkt niet vermogen te overvoeren.

Sociale voorzieningen (ziekte- en ongevallenregeling veiligheidstoezicht) en organisatie van den arbeid (inschrijving, stuwadoorsverordening, havencentrale) moeten in de groote bedrijven de werknemers beschermen en een geregelden gang van zaken zooveel mogelijk verzekeren. Een arbeidsgeschillen-verordening was in 1946 in werking.

Wat het geldwezen betreft spreekt het verslag van de pogingen om invoer uit de landen van het Sterlingblok aan te moedigen, ten einde Dollars te sparen; toch bedroegen de dollaruitgaven in 1946 ruim 140% der dollar-inkomsten (\$ 42.245.000.— tegenover \$ 30.054.00.—). Ook de in 1946 tot stand gekomen regelingen met het moederland (Financiële Commissie) vermocht niet het gewenschte evenwicht tot stand te brengen, terwijl drastische plaatselijke maatregelen slechts tijdelijk eenige verlichting teweeg konden brengen. De beperkende deviezen-be-